

9 maart 1961

U 2936/61 - C 46 - P1/PS9.

PA 10021/17

GEHEIM

Land: Italië.

Onderwerp: De houding van de Italiaanse regering op de Europese topconferentie te Parijs.

Referenties:

Datum van waarneming: Begin maart 1961.

Bron: Betrouwbaar.

Informanten: 1. Italiaans minister, nauw betrokken bij kwesties betreffende Europese samenwerking.
2. Expert voor buitenlands politieke aangelegenheden van de Christen-Democratische Partij.

Opmerkingen:

Verzonden aan: de Minister van Buitenlandse Zaken.

Aan Zijne Excellentie Prof. Dr. J.E. de QUAY
Minister-President

Plein 1813 no. 4

's-GRAVENHAGE.

GEHEIN

Italië

DE HOUDING VAN DE ITALIAANSE REGERING OP DE EUROPESE
TOPCONFERENTIE TE PARIJS

Na de Europese topconferentie te Parijs is het standpunt van Italië zakelijk niet veranderd. FANFANI heeft dit duidelijk voor de Kamer uiteengezet. Italië blijft verder overtuigd voorstander van de supranationale integratie, van de Atlantische samenwerking, van pogingen Engeland er bij te betrekken, maar beslist zo, dat de integratie er niet onder lijdt. Tegelijk echter blijft voor Italië de angst voor een Franse of Frans-Duitse dominatie bestaan.

Zoals gezegd, is in deze principiële houding geen enkele verandering gekomen. Zij komt in grote delen met de houding van Nederland overeen, met dit verschil, dat Italië niet zo'n groot voorstander is van een spoedige deelneming van het Verenigd Koninkrijk uit vrees dat de integratie er onder zou lijden. Aan de andere kant zijn de betrekkingen tussen Engeland en Italië de laatste tijd zeer verbeterd - de Democrazia Cristiana zond in het najaar enige Kamerleden naar Londen en in juni zal een Engelse groep Italië bezoeken, nog afgezien van het belangrijke bezoek van MACMILLAN in het vorig najaar.

Dat Italië zich niet meteen en openlijk achter of beter naast Minister LUNS schaarde in Parijs, had hoofdzakelijk binnenlandse redenen: de regering maakt een zeer moeilijke tijd door, alles hangt van de goodwill en het geduld van de regeringspartners af, of zij de regering FANFANI nog willen laten leven, de ene interne crisis volgt de andere. Zo vroegen de links-republikeinen, d.w.z. de linkervleugel van de republikeinen, een duidelijke uitspraak voor een confederatie à la De GAULLE, om daardoor de Engelsen er bij te kun-

nen betrekken, waartegen zich weer de rechtervleugel van de Democrazia Cristiana verzet, die de Engelsen niet wil opnemen, tenzij de integratie volkomen is gewaarborgd. Onder deze omstandigheden moet FANFANI alle moeilijkheden uit de weg gaan, anders kan hij aangeval- len worden a) omdat hij te pro-Frans is, b) door ande- ren omdat hij achter ADENAUER aanloopt, c) omdat hij de Britten wil uitsluiten, enz. Dit is gevaarlijk voor hem, vooral als men hierbij nog de interne moeilijkheden be- trekt, zoals b.v. de conflicten met de provinciale rege- ring van Sicilië.

Dit zou de oorzaak zijn, waarom FANFANI zo terughoudend was in Parijs. In de zaak zelf bestaat geen verschil met Nederland, hoogstens ten aanzien van de ar- gumentatie en de tactiek van Minister LUNS. Hieromtrent is men te Rome weinig voldaan: FANFANI zei reeds in de Kamer, dat de Nederlandse Minister van Buitenlandse Za- ken met argumenten werkte, die elkaar uitsluiten: hij wil integratie en Engeland beslist er bij betrekken. Bo- vendien acht men de al te strakke houding of tactiek op dit ogenblik te riskant. Daarom wordt het toegejuicht, dat FANFANI een compromis vond en hoopt dat langs een ge- leidelijke weg een politieke samenwerking toch tot stand zal komen.

Begin maart 1961.